

Муаллиф: Ҳамди Шафиқ
Мутаржим: Абу Жаъфар ал-Бухорий

Мутаржимдан

Бисмиллаҳир роҳманир роҳийм

Ҳақиқат ва ботил ўртасидаги кураш инсоният тарихининг ҳар саҳифасида из қолдирган. Жаҳолат гирдобига ғарқ бўлганлар қонли, Ислом нурига мушарраф бўлганлар эса порлоқ саҳифаларини ёзганлар. Совуқ уруш даври тугаб, бутун дунёга жар солган Шўролар Иттифоқи қулагач, Христиан Farrell қархисида душман қолмади. Христиан Farrell бутун дунёга зўравонлик ва шиддат уруғини сочиш билангина яшай олар, унинг одамийлик, адолат ва тенглик ҳақида баландпарвоз гаплари ва илгари сураётган «ғоялари» чўпчакдан бошқа нарса эмас эди. Шунинг учун ҳам У жанжалсиз, тўполонсиз ва бошқаларга зулму дағдаға қиласдан яшай олмаслигини ҳис этди ва ўзига **ДУШМАН** излай бошлади. Дунёниг шарқу ғарбига, шимолу жанубига бокди... Унинг ҳаёти христианлик пойдеворига асослангани учун ҳам душманни хиристиан бўлмаганлар орасидан излади. Зоро дунёда бўлиб ўтган ва бўлаётган курашларнинг барчаси аслида **ДИНГА** асосланган эди.

Христаин Farrell ўз **ДУШМАН**ини топди. Унга қарши курашга отланди. Бу душманнинг на давлати ва на савлати бор эди. Бироқ у - Farrellning азалий душмани эди. У билан Farrell ҳаловатини йўқотган, чунки унинг истагига қарши ўлароқ адолатли ҳаётни **ДУШМАН** аллақачонлар ўрната билган, уни дунёга ёйган эди! Farrell хоҳламаган саховат ва тенгликни ҳаётга татбиқ этган эди! Farrell ўзи учун танлаган бу душман - **ИСЛОМ ДИНИ** эди!

Ислом душман экан, мусулмонлар душман бўлмасинларми?! Улар ҳам душман!! Улар шафқатсиз ва золим одамлар! Улар террорчилар! Чунки, улар «тинчлик ўрнатиш» учун, «адолат ва барқарорликни тиклаш» учун «эзгу ниятда!!!» юртларига кириб келган ғарб армиясига қарши уруш бошладилар, уларни ўз ерларидан қувиб чиқаришга бел боғладилар, босқинчи ва мустамлакачи атаб, уларга қарши озодлик курашини бошладилар-да!!

Хозирда ҳатто мусулмон дунёсидаги қай бир рўзнома ё ойномага кўз югуртманг, қай бир радиони тингламанг ёки ойнаи жаҳон дастурини томоша қиласанг, Ғарб оламида янграётган сўзларнинг акс садосига гувоҳ бўласиз. Диний мажбуриятларига тўла-тўкис амал қилишга интилувчи чин ихлосли мусулмонлар у ёқда турсин, шунчаки масжидга бориб келиб юрувчи оддий намозхон одамлар ҳам «потенциал душман» деб ҳисоблана бошланди ва уларни таҳқирлаш, жиной жавобгарликка тортиш, халқ душмани деб эълон қилиш, ачинарлиси, сохта айловлар билан қонларини тўкиш жуда оддий нарсага айланиб қолди.

Тўғри, мусулмонлар ичидаги айрим саёз фикрли ва шошқалоқ кимсалар онгли ёки онгсиз равишда мусулмонлар осуда ҳаёт кечираётган ерларда ҳам шиддатли ишларга қўл урдилар ва неча йиллар давомида эндиғина оёқقا туриб келаётган Ислом анъаналарини яна бир бор поймол қилишда душман тегирмонига сув қуйдилар. Улар - сиёсий онглари етишмаган, ҳар бир нарсани фақат куч билан ҳал қилишга тиришган ва чуқур ўйламай босган қадамлари оқибатида ўн минглаб инсонларнинг ҳаётлари паришон бўлишига сабаб бўлган инсонлардир! Ҳар бир нарса ўз ўрнида ишлатилсагина адолат рўёбга чиқади. Акс ҳолда зулм пайдо бўлади.

Ислом дини – башарият баҳт-саодатининг гаровидир. Мусулмон – ўзгалар ҳуқуқини ҳеч қачон поймол қилмайди. У – мусулмон бўладими, кофир бўладими, христиан бўладими, яхудий ё буддист бўладими, ҳеч кимнинг Аллоҳ тарафидан белгилаб қўйилган ҳақларини зое қилмайди. Росулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам мусулмон билан яхудий ўртасида содир бўлган келишмовчиликда яхудийнинг фойдасига ҳукм қилганлари ҳақидаги ҳадислар фикримизга далил бўла олади.

Унутмайликки, фақат Аллоҳ қилган ҳукмгина инсон фитратига муносиб келади. Шу боис ҳозирда Ер куррасида энг кўп қабул қилинаётган дин – Исломдир. Ҳа, дунёнинг ҳар бир бурчагида адолат рамзи бўлган Ислом динини қабул қилаётган христиан, яхудий, буддист ва атеистларнинг сони кундан-кун ортиб бормоқда. Аламзада Христиан Farrell тарафидан биз мусулмонларни душман деб эълон қилинишимиз сирларидан бири ҳам шу, аслида.

Биз мусулмонлар – Аллоҳнинг қулларимиз. Аллоҳ бизни адолат қилишга буюрган. Биз учун ғайридиннинг ғайридинлигию мусулмоннинг мусулмонлиги адолат қилишимиз олдида тўсқинлик қилмаслиги лозим. Чунки Аллоҳ буюрган адолатдан заррача четга чиқсан, осий бўламиз. Осий бўлиш эса динимизда ҳаромдир. Биз одамларнинг истаклари ё интиқомларига қараб эмас, Аллоҳнинг хоҳишлирига қараб яшаймиз. Умримиз жуда ҳам қисқа. Уни адолатсизлик билан ўтказиш абасдир.

Муҳтарам ўқувчи, қуйида эътиборингизга ҳавола қилинаётган мақола бир мусулмоннинг ҳозирги кунда долзарб масалалардан бирига айланган террорчилик ҳақидаги фикрларидир. Кейинги пайтларда ушбу атама кўп истеъмол қилинмоқда ва террор деганда муқаддас

динимиз Исломни, террорчи деганда мусулмонларни назарда тутиш одат тусига кириб қолмокда. Хўш, аслида ҳам шундайми? Террорчиликнинг асл илдизлари қаерга бориб тақалади? У қачон пайдо бўлган? Унинг ватани қаерда? Ҳакиқий террорчилар кимлар? Мақола шу каби саволлар таҳлилига бағишиланган. Хулоса сифатида айтиш мумкинки, аслида террорчиликнинг на **ИРҚИ**, на **ДИНИ** ва на **МИЛЛАТИ** бор. Буни ҳеч қачон унутмаслигимиз керак. Ишонмайсизми? Ундай бўлса, марҳамат, қуйидаги мақолани ўқинг.

Бисмиллаҳир роҳманир роҳийм

Хозирги даврда жаҳон оммавий ахборот воситаларида энг кўп ишлатиладиган истилоҳлардан бири – «террорчилик» (терроризм – ирҳоб) деган иборадир. Бироқ, ҳозиргача бу сўзнинг тўлақонли маъносини ифодалаб берадиган бирор таърифга якдил келишиб олинмаган. Чунки, (араб тилидаги) «ирҳоб» сўзи «арҳаба» мазид феълидан ясалган бўлиб, «Арҳаба фуланан»: фалончини қўрқитди, демакдир. Кучайтирилган «раҳҳаба» феълининг маъноси ҳам мазкур маънонинг ўзгинасидир. Мужаррад феъли бўлмиш «раҳиба-ярҳабу раҳбатан ва раҳбан»: «қўрқди» маъносидадир (1).

«То» ҳарфи орттирилиб ясалган мазид феъли «тараҳҳаба» – «ибодат учун узлатга чекинди» маъносидадир. Бу феълдан «роҳиб», «роҳиба», «раҳиба» ва «раҳбония» сўzlари ясалган. Шунингдек «тараҳҳаба» феъли ўтимли бўлса «пўписа қилди» маъносини англатади. Бундан ташқари араб тилида «истафъала» вазnidаги «истарҳаба» феъли ҳам «қўрқитди» маъносида истеъмол қилинади (2).

Куръон Каримда «ирҳоб» деган истилоҳнинг Farrellда ёйилган ва «Сиёсий мақсадлар йўлида куч ишлатиш» маъносидаги истеъмоли

келмаган. Балки шу ўзакдан ясалган хилма-хил сўзларни истеъмол қилиш билан чекланилган. Уларнинг баъзилари қўрқув ва хатарни, баъзилари эса роҳиблик ва таркидунёлик-дарвишиликни ифода қиласди. Қўрқув ва хавфни ифодалаган ва «раҳаба» ўзагидан ясалган калималар Куръон Каримнинг етти жойида келган.

Аллоҳ таоло айтди:

(Ҳамониёниниң ҳама Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама) – Ҳизбатуллаҳи

«(Мусонинг ғазаби босилгач, ҳалиги лавҳаларни (ердан) олди –) унда Роббисидан қўрқадиган кишилар учун ҳидоят ва раҳмат бўлар, деб битилган эди» (Аъроф: 154);

(- Ҳамониёниниң Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама)

«(Эй бани Исроил, сизларга инъом қиласан неъматимни эсланг ва) Менга берган ваъда – аҳдга вафо қилинг. Шунда Мен ҳам аҳдга вафо қиласман. Ва мендангина қўрқинглар» (Бақара: 40);

Ҳамониёниниң Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама

» (Аллоҳ: «Икки худога бандалик қиласманлар!） Фақат биргина илоҳ бордир, холос. Бас, Мендангина қўрқингиз!» деди» (Наҳл: 51);

(Ҳамониёниниң Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама Ҳизбатуллаҳи Ҳамониёниниң ҳама) -«Ҳизбатуллаҳи»>

«... бу билан Аллоҳнинг ва ўзларингизнинг душманларингизни ҳамда улардан ташқари сизлар билмайдиган – Аллоҳ биладиган бошқа бирорларни ҳам қўрқувга соласизлар»
(Анфол: 60);

- ((Ҳамони тоғлиқи Ҳамони тоғлиқи тоғлиқи тоғлиқи) - Ҳамони тоғлиқи тоғлиқи)

«Бас, улар ташлаганларида одамларни кўзларини бўяб даҳшатга солиб қўйдилар ва зўр сеҳр кўрсатдилар» (Аъроф: 116);

- Ҳамони тоғлиқи Ҳамони тоғлиқи тоғлиқи тоғлиқи - (Ҳамони тоғлиқи тоғлиқи)

«Бизга рағбат ва қўрқув билан дуо-илтижо қиласар эдилар»
(Анбиё: 90).

«раҳаба» ўзагидан ясалган ва «ибодат» ҳамда «таркидунёлик» маъноларидаги ясама сўзлар, Қуръон Каримнинг тўрт ерида истеъмол қилинган. Улар: «ар-руҳбан» калимаси Тавба сурасининг 34, «руҳбанан» калимаси Моида сурасининг 82, «руҳбануҳум» калимаси Тавба сурасининг 31 ва «руҳбаниятн» калимаси Ҳадид сурасининг 27-оятларида келган.

Холбуки, «раҳаба» ўзагидан ясалган сўзлар ҳадис шарифларда кўп зикр қилинган. Булардан бири кенг ёйилган дуолардан бирида: « «(Сендан қўрқиб ва Сенга рағбат қилиб...) жумласида истеъмол қилинган.

Шуни ҳам унутмаслик керакки, Қуръон Карим ва ҳадис шарифларда

муайян мақсадни амалга ошириш учун куч ва таҳдидни ифодалаган «жазо», «ўлим», «зулм», «тажовуз», «зўравонлик» ва «жиҳод» каби баъзи сўзлар ҳам истеъмол қилинган.

Farb маданиятидаги «ирҳоб-терроризм» тушунчасининг маъноси ҳақида Қоҳира Дорулфунуни ўқитувчиси доктор Яҳё Абдулмубдий шундай дейди: «»Ирҳоб» сўзи инглиз тилида **«terror»** сўзига **«ism»** қўшимчасини қўшиш билан (**terrorism**) «қўркув», «даҳшат» маъноларини ифодалайди. Агар **«terrorize»** феъли шаклида истеъмол қилинса «қўрқитди», «даҳшатга солди» маъноларини билдиради» (4).

«Terrorism» истилоҳи илк бор Farb маданиятида жумхуриятчи Якобинчилар даврида, тарихий Франция буржуа инқилоби ушбу инқилобга қаршилик кўрсатган буржуа тарафдорлари билан қирол тарафдорлари ўртасидаги иттифоқقا қарши қўллаган куч ишлатиш сиёсати учун истеъмол қилинган. **«Reign of Terror»** деб номланган бу террорчилик оқибатида 300 000 (уч юз минг)дан ортиқ шубҳали одам қамалди, 17 000 (ўн етти минг) киши қатл этилди ва минглаб бегуноҳ кишилар қамоқхоналарда терговсиз, маҳкамасиз ўлиб кетди.

Баъзилар «террорчилик» истилоҳи тарихнинг бундан-да қадимроқ даврларида ҳам истеъмол қилинганини тахмин қилишади. Уларнинг фикрича, террорчилик башарият тарихининг ҳар бир даврида жаҳоннинг барча давлатларида бўлган ва бўлиб келмокда. Юнонлик тарихчи Ксенофон (Xenophon – мелоддан аввал (м.а.) 430-349 йй.) Farb маданияти ҳақида сўз юритар экан, руҳий таъсирларнинг урушга, террорчиликнинг эса халқларга ўтказадиган таъсири ҳақида тўхталиб ўтади (5).

* Тибериус (Tiberius – 14-37 йй.) ва Калигула (Caligula – 37-41 йй.) сингари баъзи Рим ҳукмдорлари ўз салтанатларига қарши бўлганларни бўйсундириш учун зўравонлик, мол-мулкларни мусодара қилиш ва ўлим жазосини қўллар эдилар.

* Германияда Адольф Гитлер тузган фашистлар ҳукумати, Совет Иттифоқида Иосиф Сталин бошлиқ коммунистлар ҳукумати каби баъзи ҳукуматлар террорчиликни ўз сиёсий режаларининг ажралмас бир бўлаги деб ҳисоблаганлар. Шунинг учун ҳам, иқтисодий, сиёсий ва маданий манфаатларни рўёбга чиқариш учун ғоявий-идеологик пардалар ортида давлат террорчилигини амалга оширганлар.

* Жаҳонда юзлаб террорчилик уюшмалари мавжуд. Улар ичida энг кўзга кўринганлари: Олмониядаги «Бадэр майнхуф», Италиядаги «Қизил гвардия», Япониядаги «Қизил Армия», Ирландиядаги «Республикачилар Армияси», Перудаги «Нурли тупроқ» ва Баск оролидаги «ЭТА» уюшмаси. «ЭТА» – ғарбликларнинг айтишича, йигирманчи аср тарихидаги энг машҳур террорчилик уюшмаси ҳисобланади.

Америка Қўшма Штатлари ҳам қора танлиларни ва ўзгача фикрловчиларни йўқ қилиш билан донг таратган «Куклуксклан» ташкилоти каби жаҳондаги юзлаб террорчилик уюшмаларига ин бўлиб келган.

Яҳудийлар ҳам тарихдаги илк террорчилик уюшмаларининг ўчоғи бўлиб, жаҳондаги энг машҳур «Ҳагана», «Аргун» ва «Штерн» номли террорчилик ташкилотларини тузган халқдир. Ҳатто Исроил давлатининг ўзи – башарият учун беназир террорчилик тимсолига айланиб қолди. Бу ҳақиқатни очиқ идрок этиш учун Исроил давлати

ташкил топганидан бери қўл урган оғир жиноятларга бир назар ташлаш кифоя.

* Социолог Алекс Шмидтнинг террорчилик тушунчасига ойдинлик киритиш учун юзта мутахассис ва олимга берган саволларига олган жавоблар, унинг сиёсий террорчилик ҳақида ёзган китобида (1983 йил) мавжуд. Унинг сўровларига мазкур мутахассислар берган жавобларнинг муштарак хulosаси қуйидагича:

- террорчилик – аниқ чекланган моҳиятга эга бўлмаган тушунчадир;
- бир таърифнинг ўзи бу истилоҳнинг барча маъноларини қамрай олмайди;
- турли таърифлар террорчиликнинг турли қисмларига муштарак бўлиб, у кимга қаратилган эканига ва қурбонларига қараб белгиланади.

«Робитатул Оламил Исламийя» (Ислом Олами Лигаси) қошидаги Исломий Фиқҳ Уюшмаси «террорчилик»ни: **«Террорчилик – шахслар ёки жамоатлар ёхуд давлатлар тарафидан инсоннинг дини, қони, ақли, моли ва номусига қарши ишлатилувчи зўравонликдир. Террорчилик - қўрқитиш, озорлаш, таҳдид солиш, ноҳақ ўлдириш ва Ер юзида бузғунчилик ёйишнинг барча турларини ўз ичига олади»**- деб таърифлади.

Бундан ташқари, ғарблик мутафаккир олимлар ва ташкилотлар «террорчилик» ҳақида ўнлаб таърифлар айтган бўлиб, уларнинг барчаси **«Сиёсий мақсадларни рӯёбга чиқариш йўлида қонуний бўлмаган куч ва таҳдидни ишга солиш»** таърифида муштаракдир.

Шундай олимлардан бири Жонатан Уайт, террорчиликка оид мавзуга киришишидан аввал (1991 йил) уни сиёсий йўналишлар тарафидан тушуниш билан кифояланмаслигимиз зарурлигини уқтиради. Чунки социология фани бу мавзуга катта эътибор бермоқда ва террорчилик тушунчасининг ягона таърифи йўқ эканини таъкидламоқда. Шунинг учун ҳам Жонатан Уайт террорчиликни турли таърифларни ўз ичига олган ўлчовлар билан таърифлаш керак, деб таклиф қиласди:

- террорчиликнинг оддий ва содда таърифи. Яъни, «хавф туғдириш ва йўналишни ўзгартириш мақсадидаги зўравонлик ва таҳдид»;
- террорчилик таърифи учун қонуний қолип-ўлчов. Яъни, «террорчилик – қонунни поймол қиласидиган ва давлат тарафидан жазолашни тақозо этадиган жиноий зўравонлик»;
- террорчиликнинг таҳлилий таърифи. Яъни, ҳар бир террорчилик ортида турган муайян ижтимоий ва сиёсий омиллар;
- давлатнинг террорчиликни ҳимоя қилиши таърифи. Яъни, айрим гуруҳларнинг айрим давлатлар паноҳида бошқа давлатларга ҳужум қилиш учун террорчилик қилишлари;
- давлат террорчилиги услуби. Яъни, давлат ҳукуматининг ўз фуқароларига нисбатан террорчилик фолиятида бўлиши. (Исройл бунга яққол мисол бўла олади).

Халқаро террорчиликнинг ёйилишига ёрдамчи бўлган бу омиллардан ташқари, ҳозирда янги омиллар ҳам пайдо бўлганки, улар террорчиликнинг халқаро хатарларини янада оширади. Масалан: кўплаб давлат ва ҳукуматларнинг халқаро террорчилик уюшмалари

билин ҳамкорлик қилиши, халқаро террорчилик уялари ва тизимининг саратон касаллигидек ёпирилиши, бу уюшмаларнинг янги ва ривожланган телекоммуникация тизимидан маълумотлар тўплаш учун усталик билан фойдаланиши ҳамда тараққий топган илмий жиҳозлар билан таъминланиши каби. Бу уюшмаларнинг барчаси ғарб террорчилик уюшмалари бўлиб, уларнинг аъзолари Ислом динига мансуб эмасдир.

Террорчилик ва озодлик ҳаракати

Менимча, террорчилик билан мустамлакага қарши олиб борилаётган озодлик ҳаракатлари ўртасини аралаштириб юбориш «террорчилик» таърифи ва тушунчасида келиша олмасликнинг асосий омилидир. Шунинг учун ҳам, ғарб, асосан Америка тарафи Фаластин ва Ливан жанубидаги Исроилга қарши, шунингдек Ироқдаги Anglo-Америка босқинчилигига қарши олиб борилаётган озодлик ҳаракатларини «террорчилик» дея тавсифламоқда. «Ҳизбуллоҳ», «Ҳамас», «Исломий Жиҳод» ва «Фаластин Озодлик Ташкилоти» каби уюшма ва ташкилотлар Америка Ташқи Ишлар вазирлиги рапортларида «террорчи ташкилот ва уюшмалар» қаторидан ўрин олган. Бундан ажабланмаса ҳам бўлади, чунки, Сэм тоғанинг хужжатларида исроил ва америкаликлар қилаётган жиноятлар «террор» ва «террорчилик» жумлалари қайд этилган пайтда тилга олинмайди!!

Террорчилик кўринишларидан намуналар

Кўриниб турибдики, «террорчилик» – бизнинг араб ва Ислом мухитимизга муносиб бўлмаган истилоҳdir. Чунки у – Ғарбдан келиб чиқсан ва ўша ерда татбиқ қилинган. Қуйида, биз тарихдаги террорчилик жиноятларининг кўзга кўринган намуналаридан бир

нечасини айтиб ўтамиз. Бу мисоллар ўқувчига террорчилик мусулмонлар иши эмаслигини яна бир бор таъкидласа ажаб эмас:

- 1- Золим Нэрон фармони билан Римнинг ёқилиши.
- 2- Бағдод, Афғонистон ва Вьетнамни тўйдирилган уран бомбалари билан бомбабўрон қилиш. Ироқ ва Афғонистоннинг касалхона, мактаб, сув ва нон тарқатиш ўринлари каби жамоат жойларини бомбабўрон қилиб, тўпланган юз минглаб (100 000) тинч аҳолининг ёстигини қуритиш.
- 3- Иосиф Сталин қўлида йигирма миллион (20 000 000) мусулмоннинг қирғинга учраши.
- 4- Оқ танли феодалларнинг далаларида ишлашлари учун кулжаллоблар тарафидан Африкадан Америкага зўрлик билан келтириб сотилишларига қаршилик кўрсатган ўн миллион (10 000 000)лаб қора танлиларнинг ўз она юртларида ўлдирилишлари. Қулдорчилик, қийноқлар ва инсоний камситилишга қарши чиқсан ҳар бир кишининг жазоси – тергов ва маҳкамасиз ўлимга тортилиш эди!!
- 5- Юз миллион (100 000 000)га яқин европаликнинг ўлимига сабаб бўлган Биринчи ва Иккинчи Жаҳон урушлари, Европадаги протестант ва католиклар ўртасидаги биродаркушлик урушлари.
- 6- Япониянинг Хиросима ва Нагасаки шаҳарларига америкаликлар тарафидан атом бомбасининг ташланиши оқибатида икки юз эллик минг (250 000) кишининг қирилиши, икки миллион (2 000 000)дан ортиқ инсоннинг нурланиш сабабли саратон касаллигига чалиниши.
- 7- Дир Ёсин, Сабра, Шатила каби фаластиналик қочоқлар лагерига,

Бахрул-Бақар ўрта мактаби ва Қона лагерига Истроил ҳукумати тарафидан уюштирилган босқинлар, 1956-1967 йиллар мобайнида юз минг (100 000)лаб мисрлик асиrlарнинг сионистваччалар тарафидан йўқ қилиниши.

8- Югославияда серб ва хорватлар тарафидан икки юз эллик минг (250 000) босниялик мусулмонинг, рус мустамлакачилари қўлида эса уч юз минг (300 000)дан ортиқ чеченларнинг йўқ қилиниши.

9- Қуддусни босиб олиш учун олиб борилган салибчилар урушида босқинчи қўмондоннинг «Таслим бўлсангиз қонинигизни кечамиз!»-деб айтган гапларига ишонган аҳолидан саксон минги (80 000)нинг қиличдан ўтказилиши. Қуддусни фатҳ қилган мусулмон қўмондон Салоҳиддин Айюбий эса салибчilarга афв фармони чиқарган эди!!

10- Исломий фатҳдан аввал Мисрдаги миллион (1 000 000)дан ортиқ христианинг мустамлакачи римликлар қўлида қирғин қилиниши.

Инквизиция

Ғарб террорчилигининг энг даҳшатли кўринишларидан бири – «инквизиция» номи билан машхур бўлган ва илк бор Испанияда ташкил этилган маъкамалардир. 1452 йили испанлар мусулмон ҳокимлар билан тузилган шартномани бузиб, Гранадага бостириб кирдилар. Ҳамро шаҳрига кириб келган кардинал Мендозанинг биринчи қилган иши, шаҳар минорасига хоч ўрнатиш ва католик мазҳабидаги ҳамд дуосини куйлаш бўлди. Бир неча кундан кейин Гранада епископи Испания қиролига шошилинч мактуб йўллаб, унга Масиҳ алайҳиссалом кўриниб, Гранада ва Испаниянинг бошқа вилоятларида яшаётган мусулмонларни католиклаштириш

масъулиятини зиммасига юклаганини баён қилди. Қирол, Масих алайхиссалом «хоҳлаган» ишни амалга ошириши учун, унга ҳар қандай воситадан фойдаланиш ҳуқуқини берди. Епископ масжидларни босиб олиб, вақфларини мусодара қила бошлади. Ҳатто Гранаданинг катта Жомеъсини черковга айлантириди. Мусулмонлар масжидларни мудофаа қилиш учун исён қила бошладилар. Уларнинг исёни шафқатсизларча бостирилди. Икки юзта мусулмон олим «христиан динига қарши чиқиш» жинояти билан айбдор деб топилди ва шаҳар майдонида гулханда куйдирилди! (6).

Инквизиция христианлашмаган мусулмонларни қидира бошлади. Мусулмонлар бошларини олиб тоғларга қочдилар. Инквизиция кардинал Сисзусга Испаниядаги барча мусулмонларни йўқ қилиш ёки уларни христианлаштириш учун тезкор ҳаракат қилиш кераклиги хақида буйруқ берди. Қуръонлар, тафсирлар, ҳадис, фикҳ ва эътиқод китоблари ёқиб ташланди. Инквизиция бу билан чекланмади, балки мусулмонларни гулханларда тириклий ёндириш қарорини берди. Юзлаб масжидлар черковга, отхоналарга, савдо шоҳобчаларига айлантирилди. Араб тилида ёзилган ёки исломий китобларни ёқиб ташлаш хақида алоҳида фармон чиқарилди. Гранаданинг Рамла майдонида юз минглаб китоблар кулга айлантирилди. Китобларни ёқиш бошқа шаҳар ва ноҳияларда ҳам давом этди.

Террорчиликнинг иккинчи босқичи бошланди. Епископ баъзи бойбадавлат мусулмон хонадонларга католик мазҳабини қабул қилдириш учун фитналар бошлатди. Бу фитналардан бири - уларнинг ҳукумат мансабларини кўлга киритишлари эди. Унинг бу фитна тузофига бир неча хонадон аъзоларигина тушди. Бу, мусулмонлар оммасининг ғазабини уйғотди. Кейин кардинал Химинис Гранада ҳокимлари билан ўртада имзоланган шартнома йўқолгани ва кучдан қолганини эълон

қилди-да, мусулмонларнинг барчасини, уларнинг фикрлари билан ҳисоблашмаган ҳолда, христианликнинг (биринчи босқичи бўлган) муқаддас сувда чўмилтириш ёки уларга ўзларига «таклиф этилаётган» янги диннинг жиҳатларини ўрганиш фурсатини бериш фармонини берди. Яна шу фармонга кўра, христиан динини қабул қилишни рад этган мусулмон ё Гранададан молу-мулкини мусодара қилдириб, хотини ва болалари билан Африкага уловсиз чиқиб кетиш ёки Гранаданинг марказида христиан динига қарши чиқиш жинояти билан ўлим жазосига тортилишни танлаши лозим эди.

Табиийки, Гранада мусулмонларининг талайгина қисми ўз дини ва эътиқоди билан ҳижрат қилишни афзал кўрди ва молу-мулкидан ажralиб, олдиларида кутиб турган йўл машаққатлари ва хатарларига эътибор бермай, пиёда йўлга отландилар. Афсуски, Гранададан чиқишилари биланоқ қароқчилар ва испан аскарлари уларнинг кўпларини ўлдирдилар, баъзиларини асир қилдилар, бору-бурдларини талон-тарож қилдилар. Боз устига Испаниянинг бошقا шаҳарларида ҳам католиклаштириш сиёсати жадал суръатлар билан олиб борилмоқда эди.

Гранадада христианлаштирилган мусулмонлар эски христианлардан ажralиб туришлари учун «янги христианлар» ёки «морискус» (кичик мусулмонлар) дея ном олдилар. Морисклар ҳақида пайдар-пай қонунлар чиқа бошлади. Масалан, 1507 йилда араб тилини истеъмол қилмаслик ва андалусияликларнинг қурол-аслаҳаларини мусодара қилиш фармони чиқарилди. Бу фармонга риоя қилмаган киши биринчи сафар қўлга тушса қамоқ ва қурол-аслаҳани мусодара қилиш, иккинчи марта қўлга тушса қатл қилиш билан жазоланар эди. 1508 йилда исломий кийиниш тарзини таъқиқлаган қироллик фармони чиқди. 1510 йилда эса фақатгина морискларга татбиқ қилинадиган

«соғин сигир» солиғи жорий этилди. 1511 йилда ҳукумат исломий кийиниш тарзи ва исломий усулларга биноан ҳайвон бўғизлашни таъқиқлаш ҳамда қолган-қутган исломий китобларни гулханларда ёқиши ҳақидаги қарорларини янгитдан чиқарди.

Мусулмонларга қарши олиб борилган ушбу шафқатсиз кураш мобайнида, мусулмонларни католиклаштириш вазифаси юклатилган инквизиция ташкил этилди. Инквизиция католиклаштириш харакатлари «тўлақонли» манфаат келтирмаганини жуда яхши билар эди. Чунки, мусулмонлар зоҳирان католик кўринсаларда, аслида, ўзаро исломий анъаналарни давом эттиришар: исломий қонунларга кўра уйланишар, маст қилувчи ичимликларни ичишмас, чўчقا гўштларини емас, ўз мажлисларида Қуръон Каримни тиловат қилишар, уни варакларга кўчириб, ўрталарида тарқатишар, ҳатто Валенсия музофотида талайгина испан христианларни Ислом дини билан мушарраф бўлишларига ҳамда уларнинг араб тили ва исломий ибодатларни ўрганишларига сабаб бўлишган эди.

Инквизиция хulosаларидан бири кардинал, қирол ва папанинг ҳушини бошидан учирди. Чунки, мусулмонларни католиклаштириш амалиёти учун тайинланган Гранада епископи ўз баённомасида шуларни таъкидлаган эди: «Морисклар Исломдан бирон одим ҳам ортга чекинмадилар. Уларни динларидан қайтариш учун олиб борган курашимиз салмоқли самара бермади. Бундан кўра таъсирлироқ услугубларни қўлламасак, улар Гранада, Валенсия ва бошқа испан музофотларидаги христианларни ёппасига Ислом динига олиб киришлари мумкин!».

Ушбу баённомаларга биноан Испаниядаги барча мусулмонларнинг, жумладан, Ислом динини қабул қилган ёки черковнинг католик

оқимиға зид бўлган исломий анъаналар билан таъсирланганларида шубҳа бўлган христианларнинг ҳам, инквизиция «чиғириғидан» ўтиши мажбурий қилинди. Натижада, ғарб черкови тарихининг энг даҳшатли ва қонли саҳифалари бошланди. Чунки, бу маҳкамалар ҳар бир мусулмон устидан ҳукм чиқаришни мақсад қилган эди.

Инквизиция – маҳкамаларнинг ажойиб тури эди. Унга чексиз имкониятлар берилган ва тарих давомида ҳеч бир золим подшо қила олмаган, ҳатто билмаган қийноқларни ишга соглан эди. У ўз ишини арабча услубда иншо этилган ҳаммомларни бузиш, исломий усувлар билан ғусл қилиш-юваниш, арабча кийиниш, араб тилида гапириш, арабча ашулалар тинглаш, арабча ёки исломий анъаналарга кўра уйланишни таъқиқлаш билан бошлади. Маст қилувчи ичимликларни ичиш ёки чўчқа гўштини истеъмол қилишни рад этганлиги исботланган одамга шафқатсиз жазолар қўллади. Бу таъқиқ ва фармонларга қарши чиқиш католик оқимиға қарши чиқиш деб ҳисобланар ва бу «жиноят»ни қилган одам инквизицияга тортилар эди!

Маҳкамада «айбдор» бир неча синовлардан ўтар эди: У ҳокимлар тарафидан белгиланган миқдордаги маст қилувчи ичимликни ичадими ёки йўқми?! Кейин унга чўчқа гўшти келтирилар ва ейиши талаб этилар эди! Бу билан «айбдор»нинг Ислом дини ва амрларига риоя қилиш-қилмаслиги маълум бўларди! Кошки синов шу билан тугаса! «Айбдор»ни узоқ ва даҳшатли қийноқ босқичлари кутарди : уни махфий, на Қуёш нури ва на бошқа ёруғлик тушадиган қоронғу, турли касалликлар тарқалган зиндонга, чиқиш куни номаълум муддатгача ташланар эди. У бечора ўзига қўйилган айб нима эканини ҳам билмасди! Агар ажали етиб ўша ерда ўлса, инквизиция буни «Тангрининг раҳмати ва унга муносиб жазо» деб билар эди. Агар

тирик қолса, маҳкама олдида жавоб беришга мажбурланарди. Тугашини Аллоҳнинг ўзигина биладиган қамалиш жараёнида, «айбдор» яшаш учун тинимсиз курашиши зарур эди. Чунки маҳкама қийноққа солиш ва саволларга жавоб бериши учун уни тез-тез чақирад эди (7).

Терговчи уни биринчи кунлари нима учун қўлга олингани ва қамоққа ташланганини, қандай жиноят билан айбланаётганини билиши ёки билмаслигини аниқлаш учун сўроққа тутар эди. Кейин ундан ўзига келишини, атрофидаги воқеълик ҳақида фикр юритишини ва «вижданан барча хатолари»га иқрор бўлишини талаб қиласар эди. Сўнгра айбдорнинг оиласи, дўстлари, танишлари, яшаган ёки алоқада бўлган барча жойлари ҳақида сўрапар эди. Бу аснода терговчи «айбдор»нинг сўзларини бўлмас, ҳоҳлаганича гапиришига имконият берар, унинг айтган гапларини мирза ёзиб туради. Терговчи «айбдор»дан ҳануз мусулмонми ёки христиан динига бўлган ишончи қай даражада эканини синаш учун, айрим христиан дуоларни талаффуз этишни талаб қиласар эди.

Ушбу узок давом этган «учрашувлар»дан сўнг прокурор айбдорга у айбланаётган жиноятлар мажмуъасини ўқиб эшиттиради. Бу мажмуъа - «айбдор»нинг тергов мобайнида айтган гапларидан маҳкама ҳайъати чиқарган, бирон асосга эга бўлмаган хulosса эди. Табиийки, «айбдор»нинг ўзини ҳимоя қилиш учун келтираётган ҳужжатларнинг ҳеч эътибори йўқ эди. Чунки, маҳкаманинг асосий қонуни: «Иқрор бўлиш - далилларнинг подшоси!» эди. Демак, «айбдор»нинг ўзига қўйилган айбларнинг барчасига иқрор бўлишдан бошқа чораси йўқ эди!! Бу «иқрор» қай усуллар билан олиниши уларни қизиқтирмас эди! Агар «айбдор» қийноқлардан қўрқиб бир «жиноят»га иқрор бўлган бўлса, прокурор унга бошқа бир жиноятни

тиркаб қўяр эди. Натижада, терговчи «айбдор»нинг қийнокқа солиниши муқаррар эканини биларди. Чунки, «айбдор» ҳақиқатни айтишдан бош тортиб эътироф этаётган эди!! Демак, «айбдор» ҳоҳ «айби»га икрор бўлсин, ҳоҳ бўлмасин, қийнокқа солиниши «зарур» эди! (8).

Қийнок, эсга келган ва келмаган нарсалар билан бошланар эди. Масалан, «айбдор»га ҳаракат қилишга мажоли қолмайдиган даражада озиб кетгунигача озиқ-овқат ва ичимликлар беришни таъқиқлаш. Кейин қамчи билан савалаш, тирнокларни суғуриб олиш, қизитилган темир билан тамғалаш, соchlарни юлиб олиш, ваҳший ҳайвонларга рўпара қилиш, яра ва жароҳатларга туз сепиш, бармоқлардан осиш... Қийноқ давомида «айбдор»нинг оғзидан чиққан барча сўзларни, чинқириш ва йиғиларнинг барчасини мирза ёзиб борарди. Қариялар, хотин-қизлар, ҳатто болалар ҳам бу қийнокдан бенасиба қолмас эди. Қийноклар тугаганидан сўнг «айбдор»га бир кун «таътил» берилар эди! Кейинги куни эса, қийноқ асносида ёзилган «баённома» унинг ўзига ўқиб эшигтириларди. Ҳакамлар «баённома»да ёзилган жумлаларни ўзларича изоҳлайдилар. Масалан: «айбдор» қийноқ пайтида йиғлаб, «Ё, Аллоҳ!»- деб қичқирган бўлса, ҳакам бу сўзни мусулмонларгина талаффуз қилишини айтади. Демак, «айбдор» ўзининг мусулмон ёки мусулмон эмаслигини исбот этиши керак. «Айбдор» бунга ҳоҳ икрор бўлсин, ҳоҳ инкор этсин, барибир, қайта қийнокқа солинади. Шундай қилиб, қийноқ силсиласининг поёни кўринмайди!!

Нихоят, ҳукм ижро қилинишидан йигирма тўрт соат олдин «айбдор»га қўйилаётган жиноятлари билдирилади. Маҳкама тарафидан чиқариладиган қарорлар уч турли бўлар эди:

Биринчи: оқланиш. Бу – инквизиция берган қарорларнинг энг нодири эди. «Айбдор» маҳкамадан оқланиб чиқса-да, кўрган қийноқлари сабабли ногирон бўлиб қолар эди. Чиққунича мол-мулки мусодара қилинган бўлар, одамлар тарафидан четлатилар, чунки одамлар у билан муомала қилиш ёки гаплашишдан «Агар назорат қилинаётган бўлса-чи! Агар шундай бўлса, бизга ҳам уникидек айблар кўйилиб қолармикин?!»- деб қўрқишар эди.

Иккинчи: савалаш. «Айбдор»ни омма тўпланадиган ерга қип-яланғоч ҳолатида олиб боришиб савалашар ва баданини моматалоқ қилиб ташлашар эди. Ҳатто баъзи «айбдор»лар савалаш пайтида ҳаётдан кўз юмар, агар тирик қолса «айби»нинг жазосини олган ҳисобланса-да, ногирон ва жамият тарафидан ташлаб қўйилган инсон бўлиб умрини ўтказар эди.

Учинчи: қатл. Бу – инквизиция берган қарорларнинг энг кўпидир. Ўлим жазоси – шаҳар ўртасида ёқилган гулханда куйдириш билан ижро этилар эди.

Баъзи пайларда маҳкама қамоқ жазосига ҳам ҳукм қилар эди. Бироқ, қамоқхоналардаги маҳбуслар сони кўпайиб, муаммолар пайдо бўла бошлаганида баъзи маҳбуслар маҳкама ҳузурига чиқарилмай озод қилинар, баъзилари эса ўлдирилар эди. Маҳкамалар баъзида озодликка чиқсан «айбдор»нинг ҳаёти давомида бир хил кийим кийиши ва кўчалардан ўтаётганида одамлар тарафидан ҳақоратланишини ифодалаган қарорлар ҳам чиқарган. Баъзи васиқаларда чиқарилган қарорлар инсонларнинг ёшлари ёки жинсларидан қатъий назар чиқарилгани, ҳатто ўн бир ёшли қизчага икки юз дарра, тўқсон ёшли чолга уч юз дарра урилгани, ҳатто ўликлар ҳам бу маҳкамалардан қутила олмагани, баъзи мурдаларнинг

қабрларидан чиқарилиб, гулханларда ёқилгани қайд этилган!

1611 йилнинг май ойида Валенсия музофотида қолган мусулмонларни ҳам йўқ қилиш мақсадида бир қарор олинади. Бу қарорга кўра тирик мусулмонни тутиб олиб келган одамнинг мукофотлар билан тақдирланиши, ҳатто у мусулмонни ўзига қул-қарол қилиб олиши, ўлдирилган мусулмон боши учун ўттиз лира қўйилгани баён қилинади.

1609-1614 йиллар мобайнида Испанияда 327 000 (уч юз йигирма етти минг) мусулмон сургун қилинди. Булардан 65 000 (олтмиш беш минг)таси денгизда ғарқ бўлди ёки йўлларда ўлдирилди ёхуд касаллик, очлик ва камбағаллик қурбони бўлди. Булардан 32 000 (ўттиз икки минг)тасигина ўз юртлари - Андалусияга эсон-омон қайта олдилар. Баъзилар эса ўз юртларида оммавий қувғин бўлишига қарамай яшириниб қолиб кетдилар. Андалусиядаги исломий борлиқ ўн еттинчи ва ўн саккизинчи асрларда чекланган ва маҳфий равишда ўз ҳаётини давом эттируди.

Гранададаги инквизиция 1726 йилда 360 (уч юз олтмиш) оиласа мансуб 1800 (бир минг саккиз юз) кишининг Ислом динига мансублик «жинояти» билан «жиноий жавобгарлик»ка тортди. Испан ёзувларидан бири 1728 йилнинг 9 майида бўлиб ўтган маҳкама жараёнида 46, 1728 йилнинг 10 октябрида 28 гранадалик устидан «Ислом динига мансублик» жинояти билан ҳукм чиқарилганини нақл қиласди. Мусулмонларни таъқиб қилиш кучайди ва 1729 йилда шаҳар ҳокими қиролдан морискларни шаҳардан қувиб чиқариб, ахолини «ҳаром қон»дан қутқариш учун фармойиш беришини сўради.

1769 йилда тафтиш гурухи Марсия музофотидаги Карthagена шаҳрида яширин масжид фаолият кўрсатаётгани ҳақидаги маълумотни қўлга

киритди. Бунинг оқибатида юздан ортиқ мориск қўлга олиниб, маҳкамага тортилди ва уларнинг кўпчилиги ўлим жазосига ҳукм қилинди.

Христианлар ҳам инквизиция қурбони

Биз инквизиция ҳақида қанчалар гапирмайлик, унинг ваҳшиёна қора тарихидан бир неча саҳифасини ва бир неча жиноятинигина кўрсатиб ўтган бўламиз. Испанияликлар инквизициядан жуда ҳам қўрқар әдилар. Чунки ҳар бир инсонни бу маҳкамаларга тортиш жуда ҳам осон эди. Гоҳо миш-мишлар ҳам маҳкамага боришга сабаб бўлар, гоҳида эса одамнинг ўзи оғзидан чиққан сўздан қўрқиб ёки уни яхши ниятда айтганини исботлаш учун у ерга борар, уни бирортаси эшитган бўлса нотўғри тушуниб, гина-адовати сабабли ўч олиш учун бу сўзлардан фойдаланишидан чўчир эди. Кўшнисининг хотинини севиб қолиш ва унга уйланиш умиди ёки ишчисининг маошини бермаслик қасди ёхуд савдода рақибини синдириш орзуси ҳам чақувга сабаб бўла олар эди. Ҳатто болалар ҳам бирга ўйнар эканлар, тенгдошлари тарафидан отилган тухмат тоши остида қолар әдилар. Масалан, болалардан бири бошқаси устидан: «Ўйин пайтида ундей деди, бундай деди» деб гувоҳлик бериши, унинг қўлга олинишига сабаб бўлар ва бечора боланинг митти бадани айбдор ёки айбсиз эканини «аниқлаш» учун олиб борилган тергов, қамоқ ва қийноққа чидай олмай, ҳаётдан кўз юмар эди!

Ҳа, мусулмон бўлган ҳар қандай шахсдан қутилиш учун ёшининг катта ёки кичикилигига қарамай, оддий бир чақув билан зинданнинг қаърига отиш жуда ҳам осон эди!!

Мусулмонларгина инквизиция қурбони бўлди десак, инсоғизлиқ

қилган бўламиз. Чунки, христианларнинг ўзлари ҳам инквизиция қурбони бўлган эдилар. Черков юқорида тавсифлаганимиз даҳшатли усулларни инквизиция воситасида христианларга нисбатан ҳам қўллаган эди. Черков бу билан одамларга дин номи билан жорий қилган фикрларининг ижросини таъминлар, черковга қарши чиқсан ёки черков фикрларини танқид қилган кишиларни қамоқقا олар, уларни дорга осиш ва гулханларда тириклай ёқиши билан қатл этар эди. Инквизиция қарорлари билан қатл этилган христианларнинг сони 300 000 (уч юз минг)дан ортиқ бўлиб, шулардан 32 000 (ўттиз икки минг)таси гулханда тириклай ёқилган эди. Улар ичida машҳур олим Жордано Бруно ҳам бор эди. Черков ундан бошқа сайёralар борлиги ҳақида айтган сўзлари учун интиқом олди. Бошқа олим Галилео Галилей эса «Ер Қуёш атрофида айланади»- деб эътиқод қилгани учун қатл этилди!! (9).

Сионистлар минглаб яхудийларнинг (мурдаларини!!) нацистлар Германиясининг газ камераларида ёқиб юборилганини рўкач қилиб, бутун дунёни, хусусан ғарб оламини тиз чўқтириб, Фаластин ерларини босиб олишда ҳақли эканликларини исботламоқчи бўладилар. Бироқ, бутун Олам юз минглаб, балки миллионлаб мусулмонларни қурбон қилган инквизициянинг кўп жиҳатларини очишдан кўз юммоқда. Зоро, нацизм Германиясининг газ камералари яхудийларнинг **мурдаларини** бир неча йил ёқсан бўлса, инквизиция юзлаб йиллар давомида мусулмонларни ўлдирди, гулханларда **тириклай** куйдирди ёки қийноқقا солди!! Шундай бўлишига қарамай, Ғарб давлатлари ўз архивларини сионистларга очди ва улар нацистлар тарафидан куйдирилган яхудийлар архивини қўлга киритиб, хоҳлаган даъволарини қилмоқдалар. Айни замонда Ватикан ва черков мусулмонлар ва мусулмон бўлмаган халқлар олдида ўз архивларини очишдан бош тортмоқда! Чунки, инквизициянинг қора

юзини фош этадиган далиллар кўриниб қолишидан қўрқмоқда!!

Мусулмонлар инквизиция, унинг қабоҳатлари ва мусулмон қурбонларининг тарихини чуқур ўрганишлари керак. У қоронғу кунларга етарлича баҳо бериш учун Ватикан, Испания ва бошқа христиан давлатларидаги католик черков архивларини текширишлари ва бутун Оламга черков христиан дини номи остида мусулмонларга қарши олиб борилган кураши мобайнида қилган жиноятларни, Ислом дини асосига қурилган давлат соясида христианларга берилган осуда ҳаёт билан таққослаб, намоён қилишлари лозим. Шуни ҳам унумаслик керакки, ҳозирги кунга қадар инквизиция ҳақида ёзилган асарларнинг барчаси христиан ҳукуматлар рухсат берган ва мусулмон бўлмаган шарқшунос ҳамда христиан муаллифлар тарафидан ёзилгандир. (10)

Қизил танли ҳиндуларни йўқ қилиш

Қизил танли ҳиндуларни қириб ташлаш – Исломга қарши уруш эълон қилган, Исломни – террорчилик, биз мусулмонларни эса террорчилар дея таърифлаган «жаноблар»га ҳақиқий террорчилик нима эканини билишлари учун тақдим этмоқчи бўлганимиз америкача террорчилик намунасидир!

«Адабиёт хабарлари» ойномасининг 2002 йилнинг 9 июнь сонида Мунир Ҳамш қаламига мансуб ва мавзусида нодир ҳисобланган «Америка ва дарадаги қизил танлилар» сарлавҳали мақола чоп этилди. Муаллиф америкаликларнинг ўз ерларини мудофаа қилиш учун курашган маҳаллий халқларни қандай қириб ташланганини қаламга олади.

Америкаликлар бор йўғи бир нарса – Янги Оламни барпо қилиш йўлида осуда ҳаёт кечириб турган 12 000 000 (ўн икки миллион) кишининг ёстигини қуритдилар! Бу бегуноҳ халқларни йўқ қилиш учун 93 (тўқсон уч) марта оммавий қирғин қуроллари ишлатилган урушлар қилинди. (Америкаликлар бу қирғинни шундай изоҳладилар:) «Бу урушлардан соғ-омон қолган ҳиндулар, америкаликлар устунлиги йўлида бўлиб ўтган жанглардан кейин, ўз қўллари билан ўз қабрларини қазидилар. Чунки, ҳиндулар уруш оловини биринчи бўлиб ёқдилар ва бу қурбонлардан улар жавобгардирлар! Баъзи ҳиндулар тангрининг қазо ва қадари билан европаликлар билан бирга келган касалликлар сабабли вафот этдилар!». Бу сўзлар – ёлғон ва бухтондир!

Кўплаб беғараз изланишлар шуни кўрсатдики, ҳиндулар ҳозирги Европанинг ер майдонига яна ярим миллион гектар қўшиладиган катта территорияда яшар эдилар. Европаликлар кириб келишганида ҳиндуларнинг сони 100 0000 000 (юз миллион) билан 200 000 000 (икки юз миллион) ўртасида эди. Бироқ, америкалик тарихчи (барча мустамлакачилар каби) бу сонни 1 000 000 (бир миллион) ёки 2 000 000 (икки миллион) деб кўрсатди. Бу рақамлар тўғри эди. Чунки, бу саноқ (қонли урушлар тугаган) 1900 йилда амалга оширилган ҳисботларга кўра эди!

Америка мактабларида ўқитилаётган дарсликларда: «(Афсуски), бу қирғин – бандалар хаёлига келтирмаган тақдирнинг оғир мусибати бўлиб, унга таслим бўлишдан бошқа чора йўқ эди» дея тушунтирилади! Худди (Япониядаги) Хиросима ва Нагасаки шаҳарларига Америка Ҳаво Кучларининг «бургут»лари олий мақсад – Жаҳон Урушини тўхтатиш учун ташлаган атом бомбалари каби! Бу бомбабўрон оқибатида чақалоқлар ва хотин-қизлар бир соат ичидаги қирилди, шаҳарлар вайронага айланди, жонли ва жонсиз инвентарлар

ҳалокатга учради. Бу, аслида, бир маданият ёйилишининг ҳошияси ва ёйилиш услуби эди. Агар сиз бу ишнинг айборини топмоқчи бўлсангиз, америкача фалсафага кўра анави «бахтиқаролар»нинг қирилиб кетишидаги ният, мақсад ва масъулиятга қарамай, табиийки, қазо ва қадарни айблашингиз керак!! Америка маданияти ҳақида салбий фикрларни билдириш америкача маданиятдан нафратланиш оқибатида пайдо бўлади!!

(Босниянинг мард ўғлони) Алия Иззатбеговичнинг ёзишича, 1865 йилга қадар жорий бўлган ва ўлдирилган қизил танлининг бошига тақиб олган патлардан бирини полиция марказига олиб келган одамга мукофот бериш кўрсатилган қонун бор эди. Унинг бу қилган иши муҳитни маданий ва фикрий жиҳатдан қолоқ бўлган халқлардан тозалашга қўшилган катта ҳисса ҳисобланарди. Чунки бу иш Ер юзини маданиятсиз қабилалар тарқатаётан «пат»лардан тозалаш, демак эди!! «Озодлик диёри» бўлмиш Америка Қўшма Штатлари, бечора қизил танли ҳиндуларнинг тўкилган қонлари устига қурилгандир!!

Қўшма Штатлар Армияси 1846 йилда Калифорнияни ишғол қилди. Ҳисоботларга кўра, ҳиндуларнинг сони 1769 йилга қараганда бир неча баробар ўсган эди. Ишғолдан сўнг 20 йил ичida уларнинг 80 (саксон) фоизи қириб ташланди, қолганлари эса таҳқирловчи қонун таъсирида йўқ бўлиш даражасига етиб келди. Хаёлий далалар ва олтин конларининг эгаларига сиёсий салтанатни берган халқларнинг мулки, зудлик билан ҳиндуларни ишлаб чиқариш қуроли сифатида қул қилиш ва уларни, худди илгари Колорадо ва бошқа олтинга бой штатларда йўқ қилинганидек, қириб ташлашга йўналди. Чунки, бу штатлардаги олтинларни ишлаб чиқариш учун арzon ишчи кучига катта эҳтиёж бор эди. Шунинг учун ҳинду болаларни ўғирлаш тижорати бошланди. Ўша даврдаги рўзномаларда қулжаллобларнинг қишлоқларнинг орқа

кўчаларидан араваларни ўғирланган болалар билан тўлдириб, Сокрамонто ва Сан-Франциско қул бозорларига олиб кетганлари ёзилган.

Биринчи босқинчилик урушининг илк йиллари ниҳоясига етиб, қўшимча хизматлар: чўрилик ва фоҳишалик юмуши учун хотин-қизларни ўғирлаш авж олди. Буни кўрган оталар ва ака-укалар «жиноят» ҳисобланган гуруҳларни уюштиридилар. Бу жараёнлар ҳиндуларнинг талайгина уруғларини ота ерларини тарк этиб, қочишига мажбур қилди. Одамларни ўғирлайдиган талончилар эса «хайрия гуруҳларига» бирлашдилар. Чунки улар оталарни ўлдиришар ва бу ишлари билан давлатнинг «исёнчи гуруҳлар»ни қириб ташлашида ўз ҳиссасини қўшар эдилар. Шундай қилиб, ҳиндуларни ўлдириш ёки қул қилиб сотиш, америкаликлар ёқтирган «ахлоқ» ва «шараф»нинг бир парчасига айланди!

1850 йилнинг бошларида Калифорния Штати мажлисининг биринчи сессиясида қизил танли ҳиндуларни ўғирлаш ва қул қилишнинг қонуний эканига қўшимча ўлароқ, «Ҳиндуларни ҳимоя қилиш қонуни»ни тасдиқлади. 1860 йилда бу қонун, киритилган янги иловага кўра, 10 000 000 (ўн миллион)лаб қизил танлиларни оғир ишларда ишлашга мажбур қилар эди. Чунки ўзлари ва оиласарини ўрмонлар ва тоғларга олиб чиқиб кетган «исёнчилар», Америка Қўшма Штатлари деб аталган давлатда яшашар ва Ерларини тортиб олган ЎҒРИЛАРнинг қонунларига биноан «бошқаларнинг мулклариға тажовуз қилган жиноятчилар» мақомига тушиб қолган эдилар. Ҳеч қанча вакт ўтмади ҳамки, ҳиндуларни ҳимоя қилиш қонуни чиқарилди! Бироқ, бу қонундан вилоят ҳокими Питер Берндинг жазаваси тутди ва парламентнинг қонун чиқарувчи палатасига «Қизил танли ҳинду ирқини қириб ташлаш лозимлиги»ни очик

ифодалаган мактуб юборди. Унда жумладан шундай дейилган эди: «Оқтанли одам ўз вақтини олтин деб ҳисоблайди. Бирок, у ҳозирги кунда ўзининг молу мулкини қўриқлаш билан овора. Унинг олдида қирғинбарот урушдан бошқа чора йўқдир. Зотан, уруш бошланди! Энди урушни ҳиндулар ирқи бутунлай йўқолиб кетгунига қадар давом эттириш керак!» (Мана сизга америкаликнинг ҳақиқий башараси!!).

Америкаликлар Майя, Азита, Бухатан ва бошқа маданиятларни йўқ қилиб ташлаганликларини тан оладилар. Чунки қирғин - уларнинг кучли, «адолатли» ва бошқаларни ўз ахлоқий қийматларига биноан муҳосаба қилишга тайёр бўлган Американи барпо қилиш йўлида олиб боришган курашларининг бир бўлагидир!! (10).

Муаллиф иловаси

Америкача, сионистча ва европача террорчилик намуналарини келтиргандан сўнг, «Ҳақиқий террорчилик қаерда? Ҳақиқий террорчи ким?»- деган саволни ўртага ташламоқчимиз. Сўзимизнинг хотимасида башарият тарихи давомида Калигула ва Нерондан бошланиб, Гитлер, Сталин ва Муссолинилар билан давом этган ва кунимизга Ариэл Шарон, ота ва ўғил Бушлар, шунингдек Оклаҳома Ситини кушхонага айлантирган Тимотий, генерал Карлос, Берия ва бошқалар билан етиб келган террорчиликни эслатиб ўтмоқчимиз. Зоро, тарих қалби уйғоқ бўлган ва гувоҳ ўлароқ тинглаган одамлар учун энг яхши гувоҳдир...

Фойдаланилган манбаълар:

- 1- Ибн Манзур «Лисанул-араб», 3 жилд, «раҳаба» ўзаги.
- 2- «ал-Муъжамул-Васит», 1 жилд, «раҳаба» ўзаги.

3- «ал-Муъжамул-муфаҳрас ли алфазил-Куръонил-Карим». «Шаъб» нашриёти, Қоҳира.

4- Британия Энциклопедияси (Britannica Encyclopedia).

5- Доктор Яхё Абдулмубдий «Мағхумул-ирҳаб байнал-асли ваттатбиқ», Қоҳира дорулфунуни Африкани ўрганиш факультети.

6- Воил Алий Ҳусайн «Маҳакимут-тафтиш вал-масъулиятул-ғарбийя», «ар-Роя» ойномасининг 186 сони, Байрут шаҳри, 1982 йил.

7- Абдурраҳмон Ҳаммодий «Наҳва мужтамаъин ли иодати китабатиттарихил-арабий», Араб тарихини қайта ёзиш ҳайъати, Работ шаҳри, 1991 йил; «Ваҳдат» ойномаси, Работ шаҳри 1991 йил.

8- Тоҳир Маккий «Муслимун исбаний амаама маҳакимит-тафтиш», «Давҳа» ойномаси, Қатар шаҳри, 1981 йил.

9- Пол Смит «Тариху урубба фил усурил-вустаа», «ал-Ҳақааиқ» нашриёти, Байрут шаҳри, 1980 йил. Бу ерда шуни таъкидлаш керакки, христиан тарихчилар инквизиция қурбонлари ичидаги христианлар сони мусулмонлар сонидан кўп эканини ёзганлар.

10- Абдурраҳмон шайх Ҳаммодийнинг «Маҳакимут-тафтиш» мақоласи, «ал-Ваъюл-исламий» ойномасининг 455 сони, 1424 ҳижрий йилнинг ражаб ойи.